

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a făpturilor Lui“. Iacob 1:18.

Abonamentul : . . . 60 lei pe an
In străinătate . . . dublu
In America 1 dolar

Apare odată pe lună
Redactor :
GHEORGHE BRADIN

Redacția și Administrația :
Str. Vlaicu No. 1025.
LIPOVA Jud. Timiș.

SUMARUL :

1. Dragostea Divină
2. „Căutați să păstrați unirea Duhului.“
3. Datoria Creștinului.

4. O punere la punct.
5. Lecțiuni Biblice.
6. „Eu sunt cu noi“
7. „Lăsați-l să blesteme...“

8. Căzut din har.
9. Neprihănirea.
10. Ocrotit de Dumnezeu
11. Botezuri cu Duh Sfânt.

Dragostea Divină.

BCU Cluj Central University Library Cluj

„Dumnezeu este dragoste : și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.“ I Ioan 4:16.

Cel mai mare dar și cea mai aleasă cale pe care trebuie să meargă credinciosului, este calea dragostei. I. Cor. 12:31. Unde aceasta dragoste sfântă lipsește, acolo lipsesc toate roadele duhovnicești. Acolo nu poate fi o adevărată viață de creștin fiindcă acolo se găsesc tot felul de lucruri rele, certe și neînțelegeri.

Sfânta Scriptură ne arată că vrăjmașul caută pe toate căile ca să falsifice dragostea sfântă dintre copiii lui Dumnezeu. El știe foarte bine că cel mai bogat seceriș îl poate avea atunci când i-a reușit acest lucru. Când dragostea lipsește, copiii lui Dumnezeu (așa ziși) se vorbesc de rău, se urăsc, se ceartă, etc. Și pentru ca noi să ne putem da seama de felul în care vrăjmașul nostru diavolul a încercat și încearcă a falsifica dragostea, vom aduce înainte câteva cazuri de dragoste falsificată, pentruca să ne putem feri de astfel de dragoste.

1. Dragostea de sine. II Tim. 3:2. Omul cuprins de o astfel de dragoste, e cel mai nenorocit. Deși în fața lui Dumnezeu nu este mai mult decât o scârbă, deși este o povară pentru sufletele credincioase, el totuși se crede mai înțelept și mai pocăit ca ceilalți. El se crede mai învățat și se vede prin urmare mai mândru. El știe să vorbească de la amvoane, prin târguri și oriunde îl întâlnești. Cine nu-l cunoaște crede că un asemenea este un mare

credincios. Dacă se întâmplă ca să găsească persoane cari să-i dea dreptate, nu mai contenește cu sfaturile. Frații săi de credință sunt priviți de el de sus în jos. Niciodată nu poate să vadă pe cineva mai mult decât pe el. Rom. 12:10. Se bucură foarte mult atunci când este laudat, fiindcă iubirea de sine naște în el mândria. Cum nu ar voi ca viața lui să fie făcută de cunoscut, vorbește încontinuu despre păcatele și greșelile altora. Vede cea mai mică pată și cel mai mic păcat în viața altora, dar în viața lui nu le vede oricât ar fi ele de mari. Și pentrucă îi place să se vadă înțelept și învățat, nu lasă niciodată după voința altora, ci ar voi ca vecinic păreriile lui fără Dumnezeu și voința lui nepocăită să fie învingătoare. Din aceasta cauză știe să vorbească de rău pe toți cei ce nu lasă lucrurile cum voiește el, chiar dacă aceia sunt cei mai sfinți oameni și temători de Dumnezeu. Vorbește de bine pe cei ce sunt de partea lui chiar și atunci când știe sigur că ei sunt dovediți de păcat. El nu contează niciodată pe sprijinul și ajutorul lui Dumnezeu, fiindcă cu El nu are legătură, ci contează pe sprijinul oamenilor, și pentru aceea cade mereu din păcat în păcat. Și apoi ce se mai zicem? Să caute cineva să se atingă de zeul lui? Zeul lui (care e persoana lui) nu suferă să fie atins sub nici o formă și nici într'un fel. Dacă nu sunt lucrurile așa cum voiește el, se

coartă, pizmuiește, urăște, vorbește de rău, etc. Dacă ar îndrăzni cineva să-i arate un păcat în viața lui, pe acela are să-l țină minte cât trăiește și să-l poarte în gură. El nu să unește niciodată cu adevărații copii ai lui Dumnezeu, fiindcă nici ei nu se pot unii cu el. Unirea lui este totdeauna cu suflete slabe și cu acele cari nu-l cunosc. Pe aceste caută mereu să le îndemne la revoltă și nesupunere fiindcă el lucrează din umbră. Iar când crede că a sosit momentul prielnic de triumf, atunci abea să arată el, ca să secere dânsul biruința.

Fraților! Însemnați-vă bine pe unii ca aceștia și oridecâteori îi veți întâlni printre credincioși să vă aduceți aminte că ivirea lor a fost prezisă și proorocită de multă vreme pentru zilele din urmă, și deci nu este mare lucru, dacă acum s'au și ivit deja. II Tim. 3:1-2.

2. Dragostea prefăcută. Rom. 12:9. Dragostea prefăcută, este o boală de care zac unii așa zisi credincioși care nu numai că este foarte malsitoare dar este și foarte greu de observat. Fiindcă cel bolnav de o astfel de dragoste caută să servească de punte între lumină și întunec, între adevăr și minciună, între Hristos și Belial, II Cor. 6:14-16. El stă bine sau are împărtășiri și vorbiri dulci și cu cel ce slujește pe Dumnezeu în sfințenie și cu cel ce trăiește în păcat. Pentru el nu este nici păcat și nici sfințenie. Dacă o biserică hotărăște excluderea unui membru pentru păcat, el nu ține cont de aceia. El poartă legături cu acela mai departe. În fața ta vorbește în așa fel că crezi că tot sufletul său și toată dragostea sa o are numai pentru tine. Dar tot așa de dulce vorbește și cu dușmanul tău. El vine la tine și caută ca să stoarcă vorbe dela tine asupra altuia. El îți spune că frațele sau sora cutare nu umblă bine și ar trebui să fie mai pocăit, etc. și dacă numai ceva ai vorbit și tu, merge imediat să spună cele ce ai zis, ba încă le mai și mărește, dar nu spune nimic despre aceea ce a zis el și că chiar el te-a tras în cursă ca să vorbești ce ai vorbit. Când mergi la el te iubește atât de mult de parcă nu ar ști unde să te pună, dar până nu ai ajuns a vorbit asupra ta, iar când te-a văzut că vii la el, a arătat desgust de tine. Am spus mai sus că aceasta boală e mai greu de observat ca iubirea de sine. Fiindcă cel bolnav de dragoste prefăcută este foarte lingușitor. Tu numai atunci îl poți cunoaște, când și-a reușit să pătrunzi în lăuntrul lui, ca să-l descoperi ce are în inimă. În caz contrar totdeauna vei rămânea mușcat de dragostea lui. Poziția lui însă devine foarte grea atunci când cei pe cari dânsul i-a vorbit de rău unul către altul caută să trăiască în pace. Atunci el face jocul liliacului. nu știe de care parte să se dea. Și de multeori rămâne isgonit de amândouă părțile.

Fraților! Să ne însemnăm bine și pe aceștia și să nu ne lăsăm amăgiți de dragostea lor prefăcută. Cine iubește și lumina și întunecul, și pe

credincios și pe necredincios, și dreptatea și nedreptatea, etc. nu este nici pentru noi și nici pentru Domnul. „Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni”. Luca 16:13.

Faptul după care putem să cunoaștem mai ușor atât pe iubitorul de sine cât și pe iubitorul prefăcut, este aceea că pe lângă celelalte boale duhvnicești de cari ei sufer, au și pe aceea că tot mereu să plângă că nu este dragoste. De aceasta boală sufer ei și unul și altul. Îndeosebi nu văd ei niciun strop de dragoste atunci când sunt muștrați pentru faptele lor rele. Dacă sunt lăsați să facă cum le convine, atunci tot dragoste văd. La din contră văd numai ură.

Deși eu nu am mare nădejde că unii ca aceștia pot fi tămăduiți de boala lor, totuși le arat o mică istorioară din care ei pot înțelege cum unul care a zăcut de asemenea boală a fost vindecat și dacă vor face și ei la fel, se vor vindeca.

Era odată unul care se număra credincios, dar care avea mereu boala de a iubi fățarnic. Fiind dânsul descoperit și dovedit că a mers la un credincios și în acelaș timp i-a vorbit de rău pe un altul (ceea ce el n'a voit s'o facă, ci zicea că el a vorbit numai din durere față de acela) apoi s'a dus la acela pe care l-a vorbit de rău și a vorbit de rău pe acesta către care l-a vorbit pe cel dintâi (fiindcă l-a iubit și pe acesta și a avut durere față de el?) fiind el muștrat pentru dragostea lui prefăcută, s'a supărat grozav și a început mereu a se plânge că nu-i iubire. Fiindcă a fost muștrat pentru un lucru de care el nu-i vinovat, că el nu a făcut tocmai așa și nu trebuie să fie muștrat așa cu asprime. Destul că omul a început mereu a cârți zicând că nu-i iubire. Ziua s'a dus să taie lemne cu fereștrăul și i se părea că și fereștrăul confirmă și împărtășește părerea lui. I se părea că de câteori trage și împinge, fereștrăul spune: „Nu-i iubire! Nu-i iubire!” În starea aceasta iritat și neliniștit, se duce din nou la adunare. Când colo predicatorul predică din I Cor. 13. și spune: „Dragostea nu se poartă necuviincios”. El lămurește zicând: „Nu-i cuviincios fraților ca să aruncăm vorbe jignitoare la adresa altora, să-i privim cu dispreț și să purtăm vorbe rele despre ei”. Omul nostru stă și ascultă. Predicatorul zice mai departe: „Dragostea... suferă totul”. Și lămurește zicând: „Chiar atunci când cineva suferă fără să fie vinovat, dacă este plin de dragoste răbdă și lasă ca Dumnezeu să aducă totul la iveală, și nu se pune ca să facă certuri și scandale între frați. Iosif a suferit temnița deși nu a fost vinovat, dar Dumnezeu a lăsat ca dreptatea lui să fie biruitoare, după ce mai întâi l-a lăsat în suferință”. etc. Omul nostru care a ascultat mereu a căpătat o muștrare de conștiință cu mult mai grea decât muștrarea care a primit-o înainte dela prezbiterul bisericii. Pe de o parte era muștrat de propria lui conștiință fiindcă nu s'a purtat cuviincios față de cei doi frați, căci

nu era lucru frumos dela el ca să vorbească pe unul către celalt și viceversa. Dacă avea ceva să le spună, le putea spune în față. A doua muștrare era că el nu a suferit deși era vinovat pe când Iosif a suferit fiind nevinovat. Astfel el a căzut cu fața la pământ și a mărturisit că el este un vinovat și a rugat pe frați să se roage pentru el ca Domnul să-l ierte și să-l vindece de boala lui. Iacob. 5:16 I Ioan 5:16.

3. Dragostea cu vorba și cu limba, I Ioan 3:18. Astăzi se predică despre dragoste, să scrie despre ea, și să caute pe toate căile ca dragostea să fie îmbrățișată de oameni. Dar atât timp cât numai se vorbește despre ea, ea rămâne fără putere. Pentru că nu aceea este dragoste adevărată care e vorbită decât aceea care e trăită. Cine are dragoste trebuie să și-o arate prin jertfă, „Prietenul adevărat iubește oricând, și în nenorocire ajunge frate” Prov. 17:17. „Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?” I Ioan 3:17.

Pentru fratele în nevoie, în zădar spunem că așa și așa trebuie făcut sau să îi spunem cu gura că atât de mult îl iubim, însă în același timp, nu căutăm spre lipsele lui. Dacă vrem să arătăm dragostea, să vorbim mai puțin cu gura și să lucrăm mai mult cu fapta.

Noi suntem învățați din Scriptură să iubim pe Dumnezeu. Toți oamenii zic că iubesc pe Dumnezeu, însă iubirea sau dragostea lor față de El să arată atunci când trebuie să facă ceva pentru El. El a făcut tot ce a putut pentru om „fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibe viața veșnică.” Ioan 3:16. Ce fac însă acum mulți dintre aceia cari zic că-l urmează? Se luptă, se osteneșc și fac cum pot ca să-și mărească bogățiile. Când și le-au mărit nu vin la orelle de rugăciune fiindcă sunt împiedecați de lucru Alții de altă parte când e vorba de a face ceva pentru ei și pentru ai lor, atunci au de toate. Atunci se ajunge pentru lux, pentru mătasă, etc. Și pentru Dumnezeu care a jertfit pentru ei ce a avut mai scump, nu se ajunge. Și ce se mai vorbim de săracii cari îndură lipsă și miserie în vreme ce aceștia cheltuiesc pe lucruri neplăcute lui Dumnezeu? Oare este aceasta o adevărată dragoste de Dumnezeu? Ah, nu. Cine iubește pe Dumnezeu, acela întâi trebuie să urască lumea. Până când cineva iubește lumea, nu iubește pe Dumnezeu. Când iubim pe Dumnezeu atunci nu ne gândim să ne stricăm grânarele și să facem altele mai mari, ca bogatul din Evanghelle, atunci nu ne gândim ca să ne împodobim în lux, atunci nu ne gândim cum am putea fi mai atrăgători și mai admirați de lume, ci ne gândim cum am putea mai mult să ne jertfim pe noi înșine pentru Domnul. Când iubim pe Dumne-

zeu nu ni este greu să abzicem lumii și păcatului, nu ni este greu să suferim prigoane pentru El și nu ni este greu să jertfim chiar viața noastră pe altarul Evangheliei. Dumnezeu pretinde dela noi o dragoste deplină, și aceasta vom putea arăta numai atunci, când avem inima numai pentru El. Domnul spune că orice lucru din lume pe care îl iubim mai mult decât pe El, este în stare să ne facă nevrednici de El. Mat. 10:24.

În al doilea rând, noi trebuie să iubim pe de aproapele nostru. Însă niciodată nu putem iubi întâi pe oameni și în al doilea rând pe Dumnezeu ci mai întâi pe Dumnezeu și apoi pe oameni. Toată dragostea în care este pus omul întâi și nu Domnul, nu dăinuiește. Copiii lui Dumnezeu pot să se iubească foarte mult, dar dacă nu pun pe Dumnezeu mai întâi în dragostea lor ea se sfârșește în ceartă și ură. Bărbatul și soția sa pot să se iubească foarte mult, iubirea lor însă nu-i durabilă și foarte adesea se sfârșește în ceartă și chiar divorț, dacă ei nu iubesc pe Domnul întâi. Niciodată Domnul nu ne învață ca să nu ne iubim părinții, copiii, soții sau soțiile, etc. dar ne-o spune lămurit că atunci când pe aceștia îi iubim mai mult decât pe El, nu suntem vrednici de El. Deci noi iubim pe toți oamenii în măsura în care Domnul ne permite. Ce zice El: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moștenii împărăția, care v'a fost pregătită dela întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M'ați primit; am fost gol, și M'ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți, am fost în temniță, și ați venit la Mine.” ... „Adevărat vă spun că, oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.” Mat. 25:34—40. „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.” I Ioan 3:18. Să rugăm mult pe Domnul să ne ajute ca să putem iubi în felul acesta. Să putem hrăni pe cel flămând, să putem adăpa pe cel sătos, îmbrăca pe cel gol, etc. și să ne ferească Dumnezeu de acele iubiri cari tot mereu să interesează și critică pe alții.

Domnul Isus Hristos a iubit pe Tatăl, L-a ascultat a venit jos și l-a fost supus. Apoi ne-a iubit pe noi și a venit pentru mântuirea noastră. Noi la fel trebuie să-L iubim întâi pe El. „Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.” I Ioan 4:19. Și dragostea aceasta față de El o dovedim noi prin aceea că îl ascultăm. Ioan 14:21. Apoi după porunca Lui noi iubim pe de aproapele nostru. I Ioan 4:21.

„Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.” I Ioan 4:16.

Scumpe cititorule! Ai rămas tu în dragostea sfântă a Lui Dumnezeu? Cunoști dragostea falsificată și știi tu să te ferești de ea? Eu rog pe Domnul să-ți ajute ca să te poți ținea împreună cu toți cei sfinți și aleși, în dragostea lui Dumnezeu. Amin.

GH. BRADIN,

„Căutați să păstrați unirea Duhului“.

Efez 4 : 3.

Temelia Impărăției lui Dumnezeu, o formează unitatea Duhului creată prin legătura desăvârșită a păcii în dragoste. Nimic nu a contribuit mai mult la răspândirea Evangheliei lui Hristos, ca și acest element al unității sufletești. Tragedia Calvarului și martirajul primilor creștini cari și-au sacrificat viața pe altarul credinței, pentruca să aducă și să lățească între popoare mântuirea în Jertfa de pe Golgota, erau zădărnice dacă lipsea aceasta unitate prin care s'au creat, primele comunități creștine.

Germenul destrămării acestei unități a început să opereze chiar și asupra primelor biserici creștine, deși cu mai puțină eficacitate ca și mai târziu. Însăși comunitatea apostolică a fost adeseori turburată de către acest germen al putreziciunii sufletești, al cărui victimă a fost chiar unul dintre cei doisprezece apostoli.

Cea mai mare primejdie a oricărui progres în viața omenirii este distrugerea unității prin demoralizare. O armată pe câmpul de luptă numai atâta vreme își are asigurată izbânda, cât e stăpânită de duhul unitii. Din momentul în care a pătruns desordinea și anarhia în rândurile ei, înfrângerea îi bate la ușă.

Isus s'a rugat Tatălui ceresc pentru unirea tuturor urmașilor Săi. Ioan 17:21. Dorința Domnului a

fost că, după ce va lăsa pământul în urma desăvârșirii misiunii Sale în lume, să petreacă pururea cu ai Săi, prin unitatea Duhului. Acolo unde există unitate în cugete și simțiri, Isus este de față. Pacea dragostei lui Dumnezeu, stă în unitatea Duhului.

Acțiunea diabolică de destrămare a acestei unități, adeseori se strecorează în rândurile consolidate ale credincioșilor sub masca principiilor de libertate și independență. Ea însă poate fi scoasă la iveală foarte ușor, fiindcă îi lipsește elementul disciplinar. În locul acestui element ea pune în funcțiune — în mod treptat — spiritul de anarhie.

Principiul de libertate e frumos și înalt. Domnul Isus a fost totdeauna pentru libertate. Însă nu pentru libertatea indisciplinară. Libertatea echilibrată prin disciplină este un mijloc de înflorire și progres pe terenul spiritual. Libertatea fără disciplină (fie care lucrând cum îi taie capul) este un semn al decăderii, un element de distrugere a unității Duhului.

La o parte dar cu masca satanică și să pornim la restabilirea rândului celei adevărate. Să consolidăm unitatea Duhului și astfel să ne îndeplinim chemarea noastră de copii ai lui Dumnezeu, răscumpărați prin Jertfa lui Isus.

Prelucrat de Iona Buzilă, Secașeni.

Datorința Creștinului.

— Urmare. —

„Să știți că cine samănă puțin, puțin va și secera; iar cine samănă mult, mult va secera.“ II. Cor. 9:6.

Mânia Domnului nostru Isus Hristos, este împotriva oricărui suflet, căruia i s'a făgăduit viața și acela folosește puterea pentru sine însuși. Domnul trimete pe cei din stânga Lui, în focul cel de veci, care a fost pregătit pentru diavolul, fiindcă ei nu s'au îngrijit ca să ajute pe ai Lui atunci când erau în nevoie. Mat. 25:34-46. „Să nu vă înșălați, căci Dumnezeu nu lasă să fie batjocorit.“ Galat. 6:7.

Scumpii mei frați și surori! Suntem datori să slujim pe Domnul nostru din toată inima, cugetul, puterea și sufletul nostru. De aceea să grijim foarte tare, că atunci când va veni Judecătorul ca să dea plată fiecăruia să nu ne trezim la stânga. Cuvintele Domnului nostru Isus Hristos sună celor ce L-au cunoscut pe El, și nu lumii. Dela cei ce-L cunosc. Domnul pretinde să fie miloși și să-L slujească pe El cu lăpădare de sine. Cât timp domnește în viața cuiva eul său personal, acela nu iubește pe deplin

pe Domnul și nici măcar mântuit nu e. Cel ce oprește partea ce se cuvine Domnului, nu-L iubește pe deplin. Faptele noastre ele mărturisesc și arată totdeauna calitatea noastră creștinească. Domnul Isus zice: „După faptele lor îi veți cunoaște.“ Mat. 7:20.

Eu rog pe domnul nostru Isus Hristos să ne ajute să-L putem servi cu o lăpădare de noi înșine în toate zilele cât avem de trăit pe acest pământ. A Domnului să fie lauda, onoarea și mărirea până în veci. Amin.

Fine.

M. M.

Noua carte de cântări fără note „Harfa“ peste câteva zile iese de sub tipar. Are un nr. de 400 cântări legate în pânză și se vinde pentru suma de lei — 50, în care intră și epesele de poștă. Cei ce o doresc, o pot comanda.

O punere la punct.

„Vrea să răspund și eu la rândul meu, vreau să spun și eu ce gândesc.”
Iov. 32:17.

În mai multe numere din revista „Farul Creștin” ce apare în Arad, fr. I. Cocuț a scris articole despre noi și credința noastră în legătură cu vindecările divine și botezul Duhului Sfânt. Îi mulțumim fr.-lui I. Cocuț pentru dragostea și respectul cu cari caută să ne convingă că suntem pe „cale rătăcită”. Cum însă și noi suntem oameni cari iubim adevărul și căutăm a combate rătăcirea, nu putem să facem altceva decât să punem argumentele fr.-lui Cocuț în fața Sf. Scripturi și cititorii să judece.

Fr. Cocuț spune că, în ce privește vindecările divine suntem rătăciți fiindcă nu ne-am luat după spiritul Bibliei ci după cel ortodox și catolic, lăudându-ne și chiar publicând declarații de vindecări. Pe când Domnul a oprit acest lucru. El a oprit pe cei vindecați a spune că El i-a vindecat.

Noi știm că, Domnul Isus a oprit nu numai pe cei vindecați a spune despre vindecările lor, decât a oprit și pe cei ce L-au cunoscut a spune că El este Hristosul. Mat. 16:20. Acum dacă credem că oprirea Domnului de a spune că El vindecă să întemeiază pe Biblie, de ce să nu credem că și oprirea de a mărturisi lumii că Isus este Hristos, se întemeiază tot pe Biblie? Căci dacă suntem oprți de a face una suntem oprți de a face și pe cealaltă.

Oprirea aceasta însă a avut loc numai până la învierea Domnului. Mat. 17:9. Altmintrelea toate Evangheliile și Faptele Apostolilor, ar cuprinde niște laude cu vindecările pe cari Domnul Isus le-a oprit de a se da în știre altora. Ap. Barnaba și Pavel mărturisesc toate semnele și minunile pe cari le-a făcut Dumnezeu prin ei în mijlocul Neamurilor. Fapte 15:12. Oare ei n'au știut că Domnul a oprit o asemenea laudă?!

Mai departe fr. Cocuț ne învinuiește că sucim Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la nașterea din nou. Fiindcă am spus că nașterea din nou e făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul lui Hristos.

Noi nu suntem atât de naivi încât să nu credem că Duhul lui Hristos e Duhul Sfânt. Ioan 20:22. Vrem însă să spunem că botezul Duhului Sfânt, e deosebit de nașterea din nou. I. Petru 1:23, Iacob 1:18 etc. Și numai cei născuți din nou primesc botezul cu Duh. Sfânt Dacă la nașterea din nou Cuvântul lui Dumnezeu e întrebuințat ca sculă, dar nașterea din nou a făcută de Duhul Sfânt — cum zice fr. Cocuț — atunci de ce era nevoie ca cei din Samaria cari au primit Cuvântul să aștepte pe Petru și Ioan să se roage pentru ei să primească Duhul Sfânt? Fapte 8:14—16.

În continuare fr. Cocuț combate vorbirea în limbi așa cum se practică la noi arătând că ea nu

este biblică. El arată că semnele după cari se poate cunoaște că cineva e botezat cu Duhul Sfânt e viața sfântă și aducerea sufletelor la Hristos. Și mai afirmă că ucenicii Domnului au avut Duhul Sfânt și înainte de Rusalii.

Noi am auzit multe critici împotriva vorbirei în limbi. Însă nici unul dintre criticători nu a avut darul să vorbească așa după cum a pretins să vorbim noi. Acești criticători ar face mai bine dacă ar ruga pe Dumnezeu să le ajute să vorbească ei în limbi după cum ne sfătuiesc pe noi ca să vorbim. Să ne arate pildă. Dacă felul de vorbire potrivit cu I. Cor. 14:2 nu-i biblic, atunci să ne arate ei un altfel și să ne lămurească că nu mai e nevoie de darul tălmăcirii, fiindcă trebuie vorbit pe înțelesul tuturor ca la Rusalii.

Apoi noi credem că, viața sfântă și aducerea sufletelor la Domnul nu sunt semnele botezului cu Duh. Sfânt. Apostolii Domnului au adus pe mulți la Domnul mai înainte de a fi botezați cu Duh. Sfânt. Marcu 6:12—13. Ei erau sfințiți căci Domnul s'arugă pentru ei zicând: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” Ioan 17:17. Apolo a adus suflete la Domnul deși nu era botezat cu Duhul Sfânt. Fapte 18:25—28 și c. 19:1—7. Corneliu avea viață sfântă dar nu era botezat cu Duhul Sfânt mai înainte de al vizita Petru. Fapte 10. Cine vrea să fie sfințit și să cunoască semnul botezului cu Duh. Sfânt, n'are decât să citească Fapte 10:45—46 și-l va cunoaște.

Iar dacă ucenicii Domnului au avut Duhul Sfânt și înainte de Rusalii și acela nu era Duhul Sfânt al lui Hristos, atunci pe care L-au avut? Căci „Mângăitorul” numai după înălțarea Domnului a fost trimis. Ioan 16:7. Și ei botezați cu Duhul Sfânt nu au fost înainte de Rusalii. Fapte 1:4—5.

În fine fr. Cocuț arată că nu se poate ca cineva să aibă Duhul Sf. și după aceea să primească un duh rău. Și pentru dovadă aduce citatul din I. Ioan 5:18 care zice: „Știu că oricine e născut din Dumnezeu, nu păcătuiește... și cel rău nu se atinge de el.” Și mai departe fr. Cocuț scrie textual așa: „Când cineva cade în păcat e o dovadă că el niciodată n'a fost botezat cu Duhul Sfânt. Cel ce a ajuns plin de Duhul, va rămâne copilul Domnului pentru totdeauna.”

Biblia ne spune că, cineva poate să aibă Duhul Sfânt și după aceea să primească un duh rău, pentru dovadă căutăm Cuvântul Domnului. El zice: „Duhul Domnului s'a depărtat dela Saul; și a fost muncit de un duh rău care venea dela Domnul.” I. Sam. 16:14. David s'a rugat zicând: „Nu lua dela mine Duhul Tău cel Sfânt.” Psalm. 51:11.

Noi credem că „cel născuți din Dumnezeu nu pot păcătu și cel rău nu se atinge de ei”, numai atât timp cât ei stau în harul Domnului. Iată însă ce ei dau înălțuri dela acest har, cad. Dima era tovarășul de lucru al lui Pavel (a primit Pavel tovarăși în lucrul Evangheliei și persoane nenăscute din nou și nebotezate cu Duhul Sfânt?!?) și când a iubit lumea, a căzut. Filimon v. 24, Colos. 4:14, II. Tim. 4:10. Chiar de Pavel s'a atins „solu Satanii” ca să nu se umfle de mândrie. II. Cor. 12:7—10. Se poate ca cineva să-și aibe numele scris în Cartea Vieții și de acolo să fie șters din cauză că păcătuiește. Apoc. 3:5, Exod. 32:33. Vezi și Luca 10:20 în legătură cu Ioan 6:66. Dumnezeu păstrează „bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; almintrelea, vei fi tăiat și tu.” Rom. 11:22.

Ap. Pavel zice: „Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul cel cereșc, și s'au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor și cari totuș au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit.” Ebr. 6:4—6. Acum, dacă nu se poate ca cel botezați cu Duhul Sfânt să mai cadă în păcat, atunci ce rost au cuvintele de mai sus ale apostolului Pavel? Și pentru cine sunt ele scrise? Și cari sunt „cei ce au fost luminați odată, au gustat darul cel cereșc, și s'au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor”, dacă cei născuți din nou nu sunt și nici cei botezați cu Duhul Sfânt? Iar dacă despre unii ca aceștia vorbește aici ap. Pavel, cum se poate atinge de ei diavolul și să-i facă să cadă?

„Fraților, nu fiți copii la minte; ci, la răutate, fiți prunci; iar la minte, fiți oameni mari.” I. Cor. 14:20. Dacă cel botezat cu Duhul Sf. nu mai poate păcătu și cel rău nu se mai poate atinge de el, ce nevoie mai are să vegheze? Și cum umblă diavolul „să înșele dacă vă fi cu puțință, chiar și pe cei

aleși”, atunci când el nu se poate atinge de ei? Mat. 24:24.

Am mai avea multe de spus fiindcă fr. Cocuț vrea să ne spună — printre altele — și aceea că: „Duhul Sfânt a venit pe pământ să schimbe, nu picioarele sau ochii, ci inimile păcătoase ale oamenilor.” Noi credem, că Duhul Sfânt a venit să schimbe atât inimile păcătoase ale oamenilor cât și picioarele și ochii. Căci cine a schimbat picioarele ologului din naștere dela poarta „Frumoasă” dacă nu Duhul Sfânt? Fapte c. 3. Și cu ale cărui daruri a întărit Dumnezeu mărturia servilor Săi, dacă nu cu ale Duhului Sfânt? Ebr. 2:4, I. Cor. 12:8—10.

N'am voit nici să atăcăm și nici să polemizăm prin rândurile de mai sus cu nimenea. Am voit numai să arătăm cu dovezi biblice cele ce credem noi cu privire la lucrurile în cari alții au căutat să ne învinuască că nu suntem pe cale. Scumpulii noștri frați și abonați au datoria sfântă de a pune cele ce am scris în fața Bibliei care este Cuvântul lui Dumnezeu și să le cerceteze dacă se potrivește cu Ea. Fapte 17:11. „Căci noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulți; ci vorbim cu inima curată din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos.” II. Cor. 2:17.

„Prea iubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m'am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.” Iuda 3. „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, cari v'au vestit Cuvântul lui Dumnezeu, uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul lor de viață, și urmați-le credința.” Ebr. 13:7. „Iar Acelaia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei. Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în vecl. Amin.” Iuda v 24—25.

Gh. Bradis.

Leccióni Biblice.

Calendar Săptămânal.

Luni	la 28	Oct. Regele luat rob. II. Regii 25:1—7.
Mar.	„ 30	„ Iuda luat în robie. II. Regii 25:8—12.
Mer.	„ 31	„ Templul ruinat. II. Regii 25:13—27.
Joi	„ 1	„ Iuda părăsit și împrăștiat. Ezech. 12:8—16.
Vin.	„ 2	„ Noem. Intristările lui Iuda. Plângeri 2:5—10.
Sâm.	„ 3	„ Necazul durerii lui Iuda. Plângeri 4:11—16.
Duminică	la 3	Noemvrie: Iuda luat în robie. II. Regii 24:1 până la 25:21. Ier. 39:1—18.

Cuv. aur. Prov. 14:14.

Cuvânt Adevărat. Păcatul făptuit ne'ncetat, aduce judecată asupra făptuitorilor.

Sumarul lecțiunii. Introducerea. În lecțiu-

nea noastră se arată dreapta judecată a lui Dumnezeu asupra lui Iuda. Deși acest popor a fost pe vremuri un popor binecuvântat de Dumnezeu și deși în fața lui tremurau toate celelalte neamuri ale pământului, încăpășinându-se el și neascultând de glasul Domnului care îi vorbea prin proroci, devine judecat și pedepsit de Dumnezeu și ajunge ca să fie rob altor neamuri.

Pedeapsa pentru păcat. Iuda care făcea parte din „poporul ales” ajunge din pricina păcatului său ca să nu mai primească regi pe cari îi dă Dumnezeu ci pe cari îi pune peste el regele Babi-

Ionului. Iar în urmă el cu regele său să fie captiv babilonenilor și să le slujească lor, fiindcă nu a voit să slujească lui Dumnezeu având toate din belșug.

Templul ruinat. Acel Templu mareț al lor căruia îi merse vestea în toată lumea, ajunge acum ca să fie ruinat de Haldel, jefuit de toate lucrurile prețioase și să servească de răs și de batjocură vrăjmașilor săi. Și din ce cauză s'a ajuns la aceasta? Răspunsul este unul: Din cauza păcatului lui Iuda.

Jalea lui Iuda. Cine voiește să afle cât de jalnică și dureroasă a fost starea lui Iuda în robie, n'are decât să citească în cartea Plângerilor lui Ieremia. Durerea lui i-a prorocit-o David cu mult înainte în Psalm. 137.

Calendar Septămănal.

Luni în 4 Noem. Păcatul aduce moarte. Ezech. 18:19-24.
 Mar. „ 5 „ Pocăința aduce viață. Ezech. 18:25-32.
 Mer. „ 6 „ Responsabilitatea văzătorului. Ezech. 33:7-16.
 Joi „ 7 „ Responsabilitatea pentru bani. Luca 16:1-10.
 Vin. „ 8 „ Resp. pentru cuvinte rostite. Mat. 12:31-37.
 Sâm. „ 9 „ Responsabilitatea pt. conducerea. Rom. 14:1-12
Duminică în 10 Noemvrie: Ezechiel învață responsabilitatea personală. Ezechiel 18:1-32. c. 33:1-20.

Cuv. aur. Rom. 14:12.

Cuvânt Adevărat. Faptele noastre sunt acele cari hotărăsc locul în care vom fi în viitor: în rai cu Domnul Isus, ori în chin cu satana.

Sumarul lecțiunii. Introducerea. Proorocul Ezechiel a fost un mare prooroc al lui Dumnezeu. Prin el Dumnezeu vorbește poporului Său ca să-l întoarcă de la calea sa cea rea. Dumnezeu le arată că El este un Dumnezeu milos, Lui nu-i place ca cel rău să moară ci așteaptă de la el ca să se întoarcă și să trăiască.

Responsabilitatea individuală. Încă din cele mai vechi timpuri în popor era credința, că pentru păcatul unora trebuie să sufere și alții. Așa de pildă: pentru păcatul părinților trebuie să sufere și copiii. Prin acest prooroc Dumnezeu însă arată că fiecare va purta fărădelegea sa: părintele nu va purta fărădelegea fiului și fiul nu va purta fărădelegea părintelui; fiecare va muri pentru păcatul său.

Responsabilitatea proorocului. Proorocul ca trimis al lui Dumnezeu, avea datorința ca să facă de cunoscut poporului voința lui Dumnezeu. În cazul când proorocul nu a făcut de cunoscut poporului cele ce Domnul i-a descoperit, viața celor vrednici de moarte și cari mureau din pricina că nu au fost făcuți atenți, se cerea din mâinile lui.

Stăruința în sfințenie. Dumnezeu ne descoperă că trebuie să stăruim în sfințenie până la sfârșitul vieții. Pentru că toată dreptatea pe care o face cineva, în timpul când se întinde la nelegiuire, nu i se mai amintește, el moare în nelegiuirea lui. Pentru aceea nimeni să nu îndrăznească să se întindă la nedreptate pe motivul că oarecândva a făcut cele drepte.

Calendar Septămănal.

Luni în 11 Noem. Reîntoarcerea din robie. Ezra 1:1-6.
 Mar. „ 12 „ Mulțumită pt. reîntoarcere. Psalm. 136:1-6.

Mer. „ 13 „ Pedepsa pentru neascultare. Lev. 26:27-36.
 Joi „ 14 „ Intristările pentru robie. Psalm. 137:1-9.
 Vin. „ 15 „ Mărturisiri și rugăminți. Daniel 9:16-23.
 Sâm. „ 16 „ Iertare și răscumpărare. Isaia 44:21-28.
Duminică în 17 Noemvrie: Reîntoarcerea din robie. Ier. 29:4-14 Ezra 1:1-11. Ps. 126.

Cuv. aur. Psalm. 126:5.

Cuvânt Adevărat. Dumnezeu este atotputernic și El poate să lucreze cu națiunile cum voiește.

Sumarul lecțiunii. Introducerea. După ce Iuda trece prin mari încercări și grele umiliri. Dumnezeu caută spre lacrimile și căința lui și îi prezice iertare. Multe amărăciuni a trebuit să guste el în robie și multe intristări a trebuit să vadă până când s'a umilit și a devenit iarăș în grația lui Dumnezeu.

Prezicerea lui Ieremia. Prin proorocul Ieremia Dumnezeu prezice milă asupra poporului Său și le arată că după trecerea a lor șaptezeci de ani, ei vor fi readuși iarăș în pământul lor. Dumnezeu le făgăduiește că Se va lăsa găsit de ei și va aduce înapoi pe toți prinșii lor de război din toate țările unde au fost alungați.

Proclamarea lui Cir. În cel dinti an al domniei lui Cir regele persilor, Domnul deșteaptă spiritul lui și el dă o proclamație pentru reîntoarcerea lui Iuda și Benjamin ca să rezidească „Casa Domnului“ din Ierusalim.

Reîntoarcerea Iudeilor. Ziua de reîntoarcere din robie a fost o zi de mare bucurie pentru Iudei. Ei au pornit în mare număr pentru ca să zidească Templul. Au dus cu ei și lucruri de aur și de argint din Babilon.

O cântare de mulțumită. Dacă voim să înțelegem cât a fost de mare bucuria Iudeilor la reîntoarcere în țara lor, putem să citim Psalm. 126 în care este scrisă cântarea lor de mulțumită.

Calendar Septămănal.

Luni în 18 Noem. Ordinul de a rezidi Templul. Hagai 1:2-6.
 Mar. „ 19 „ Ordinul ascultat. Hagai 1:12-15.
 Mer. „ 20 „ Rezidirea Templului. Ezra 5:8-13.
 Joi „ 21 „ Complectarea Templului. Zach. 4:6-10.
 Vin. „ 22 „ Gloria Templului. Hagai 2:1-9.
 Sâm. „ 23 „ Binecuvântarea Templului. Psalm. 84:1-12.
Duminică în 24 Noemvrie: Cuvântul lui Hagai și Zaharia. Hagai c. 1 și 2. Zaharia 4:1-10.

Cuv. aur. Psalm. 122:1.

Cuvânt Adevărat. Dând Dumnezeu ne poruncește să facem un lucru, atunci El ne și ajută a-l îndeplini.

Sumarul lecțiunii. Introducerea. Fiindcă poporul credea că vremea pentru rezidirea Templului și ieșirea lor din robie, nu a sosit. Dumnezeu le trage atenția prin proorocii Săi, că timpul este gata și ei să se suie la Ierusalim și să zidească Casa.

Incurajarea dela Hagai. Prin proorocul Hagai, Dumnezeu le făgăduiește Iudeilor că este cu ei. Să nu aibe nici o teamă; și astfel ei s'au apucat de lucru.

Incurajarea dela Zaharia. Bine înțeles. poporul lui Iuda a întâmpinat greutăți la rezidirea Templului fiindcă a avut mulți contrari, totuș Dumnezeu îi încurajează și le spune că: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, — zice Domnul oștirilor.“

„Eu sunt cu voi“

„Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.“ Mat. 28:20.

Ca niște copii cari privesc desnădăjduiți în viitor, atunci când aud că părinții lor îi părăsesc și stau triști și nemângăiați, așa fuseseră ucenicii Domnului atunci când El le spuse că Se duce din mijlocul lor. O înfristare îi cuprinse și bucuria fugi dela ei. Ioan 16:5—6. Și pentruca să-i mângăie, El le spune că va fi cu ei în toate zilele până la sfârșitul veacului.

Alluia să fie El binecuvântat că adevărații Lui credincioși îi simțesc prezența. Atunci când sunt în bucurii, El îi însoțește întocmai ca și atunci când sunt în cele mai grele necazuri. Nunta din Cana Galileii și cuptorul lui Nebucadnețar sunt lucruri în cari El petrece cu ai Săi. Ioan 2:1—10 Daniel 3:25.

Domnul Isus ne însoțește și ne ajută ca să putem înfrunta urgia lumii care ne amenință, El lucrează pentru noi, ne dă tărie în încercări, ne ajută ca să putem răbda în necazuri, etc. Fără de El noi nu putem face nimic. Ioan 15:5.

Ce puțini sunt însă credincioșii cari înțeleg ca să-L iei pe Isus cu ei în tot locul. Cei mai mulți și dacă înțeleg să meargă cu El, ar dori ca ei să-i poruncească, fiindcă lor nu le cade bine că acest Isus atât de umil să fie văzut de prietenii lor. Sunt alții cari nu înțeleg să iei pe Isus deloc cu ei. Câți funcționari sunt cari merg la birou fără de Isus? Câți plugari cari merg la munca câmpului fără de El? Și câți muncitori cari pleacă la lucru în fabrică, tot fără de El?

Un om sfânt al lui Dumnezeu a zis: „Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici.“ Exod. 33:15. Noi ne simțim mai fericiți să stăm locului, decât să o luăm înainte fără de Isus. Și totuși ah, câți de mulți aleargă fără de El.

Cea mai nefericită zi din viața unui creștin este aceea, când pleacă într-o lucrare fără de El. Și pe ce putem noi cunoaște că cineva a plecat fără El? Când El nu-i cu noi lucrurile ne merg rău, suntem copleșiți de o mulțime de nevoi și necazuri pe cari nu le putem învinge și în fața cărorora trebuie să dăm înapoi. Dacă corabia cu învățăceii era amenințată să se cufunde fiindcă Domnul dormea, ce va fi cu noi când Cel ce a dormit în corabia ucenicilor și la a Cărui certare s'a potolit vântul și ma-

rea, din corăbioara vieții noastre lipsește cu totul? Luca 8:22—25. Oare vom putea noi înainta fără de El? Iată ce ne zice El: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.“ Ioan 15:5. Da, nu putem să facem nimic, atunci când suntem despărțiți de El, decât numai păcat.

De aceea noi avem lipsă ca Domnul Isus să fie cu noi. La plecare și la venire, avem lipsă de El. Psalm. 121:8. Avem lipsă ca mâna lui să fie pusă pe noi și să fim înconjurați de El pe dinapoi și pe dinainte. Psalm. 139:5. Dinapoi ne urmărește Faraon (diavolul) cu duhurile lui rele iar dinainte ne stă în drum marea lumii acesteia. Dacă Domnul nu ne înconjoară dinapoi și dinainte, suntem amenințați să pierim în pustiu al acestei lumi. Diavolul își dă toată silința ca să ne arunce și să ne înece în marea poftețelor și plăcerilor lumesti. Și numai Domnul e Acela care susține viața noastră și ne apără de el.

Noi facem planuri, dar dacă acele nu sunt concepute și binecuvântate de El, să zădărnicesc și nimic bun nu se alege din ele. De aceea noi trebuie să-i dăm Lui înțietatea în toate. Când Domnul ne va binecuvânta la plecare și la venire, când mâna Lui va fi întinsă peste noi și El ne va înconjura dinapoi și dinainte, și când tot aceea ce facem, facem numai cu aprobarea Lui, atunci noi suntem fericiți în toată lucrarea noastră. Pentrucă unde e Isus, e fericire. Psalm. 16:2.

Cari sunt cauzele că noi vedem atâta nemulțumire, cărtire și neputință în viața creștinilor de azi? Cauza la toate aceste este că, creștinii de azi nu înțeleg (cei mai mulți) să iei pe Domnul cu ei. Ei nu știu cât de dulce este El, nu știu ce ajutor au în El, fiindcă nu cunosc puterea Lui. Ah, de ai înțelege tu iubite cititorule.

Domnul Isus vrea să rămână la tine, El vrea să meargă cu tine, vrea să cineze cu tine, vrea să-ți binecuvânteze planurile ca să reușești în lucrările tale, vrea să te ajute în neputință, vrea să sufere cu tine în lipsă și vrea să iei asupra Lui toată povara ta. El zice credincioșilor Săi: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele...“

Să ne ajute Domnul ca și noi să putem fi cu El în veci. Amin.

U. M.

„Lăsați-l să blesteme...”

„Poate că Domnul se va uita la necazul meu, și-mi va face bine în locul blestemelor de azi.” II Sam. 16:11-12.

Până când trăim pe acest pământ întâlnim adesea oameni cari nu împărtășesc aceeași credință ca și noi. Părerile lor sunt deosebite, de aceea ei nu ne pot privi mai mult ca niște „eretici”, „rătăciți” etc. și din aceasta cauză ei vorbesc tot felul de lucruri rele împotriva noastră.

În fața noastră avem un om care a început a arunca asupra lui David blesteme, arătându-l ca pe un „om al sângelui” și ceva mai mult, arunca cu pietre în urma lui. Și din ce cauză? Fiindcă acesta a împărtășit părerile lui Saul. Și deși Cuvântul lui Dumnezeu ne arată lămurit că David nu a fost vinovat întru nimic de moartea lui Saul, totuși acesta a căutat să-l acuze. Omul acesta care blestema pe David și arunca cu pietre după el, era din familia și din casa lui Saul. Ce ușor îi era lui David să zică numai un cuvânt, și capul blestemătorului să cadă la pământ. El însă nu a voit, și atunci când Abişai îi cere să-l lase să taie capul, David îl oprește.

După cum odinioară în tabăra lui Israel a fost acest blestemător, așa de multeori noi întâlnim urmașii lui în adunarea copiilor lui Dumnezeu. Ei au pe cineva din familia lor, și pentru aceea sunt în stare a blestema și a arunca cu bolnavii criticei în cei ce li se par că sunt vinovați de căderea aceloră dela credință. Dacă rudele lor nu se poartă creștinește și nu ascultă pe Domnul și dacă ele sunt lăpădate de Dumnezeu, pe ei nu-i împoartă, numai să nu se atingă nimeni de ei. Și când se ridică vreo nemulțumire împotriva celor ce sunt la conducere, atunci ai să-i vezi pe ei vărsându-și toată ura asupra lor. Atunci îi auzi că pe cutare și cutare tot acel conducător l-a ucis, și atunci știu să vorbească la adresa lui tot felul de hule (blesteme).

Dar să nu ne perdem timpul cu acest neam al Simeitilor, decât să mergem și să vedem cât de mare a fost bunătatea lui David în asemenea împrejurări. Deși îl avea în mână, deși putea să se răzbune asupra lui și deși putea să-l omoare pe loc, nu o face, ci rabdă și suferă ocara cu credința, că Dumnezeu îl va face dreptate. Și într-adevăr, dreptatea pe care i-a făcut-o Dumnezeu, a fost o dreptate pe care nu și-ar fi putut-o face el singur niciodată; Simei s'a umilit înaintea lui David și s'a rugat de iertare. II Sam. 19:16-23.

De aceasta faptă nobilă trebuie să fie călăuziți toți aceia cari sunt chemați și puși de Dumnezeu în lucrul Evangheliei Sale. Ei de sigur, vor auzi la adresa lor blesteme (hule). Mulți vor spune despre ei lucruri de cari nu sunt vinovați, ci în chip răutăcios vor fi unii cari vor căuta să-i învinovățească pentruca să aducă asupra lor ura și disprețul altora. Vor căuta să arunce după ei cu tot ce vor putea ca să le provoace dureri și să-i scoată din răbdare, dar ei trebuie să înțeleagă că aceste sunt permise asupra lor din partea Domnului. „Poate că Domnul se va uita la necazul meu.” De sigur nu lucru mic și nici ușor este acela când unul care ar trebui să te sprijinească și să te mângâie în necazul tău apasă povara asupra ta și caută ca mai mult să te rănească, atunci când deja te rănesc alții din altă parte. Dar tu trebuie să înduri aceste toate pentrucă dacă cauți să te răzbuni, faci mai rău. Să suferi! Iată chemarea ta.

Dumnezeu care nu lasă niciodată dreptatea omorâtă și minciuna triumfătoare. El va scoate dreptatea ta la lumină, după cum a scos-o pe alui David și atunci se vor rușina toți cei ce au căutat viața ta. Domnul zice: „Iată că îți dau din ceice sunt în sinagoga Satanei, cari zic că sunt Iudei și nu sunt, ci mint; Iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit.” Apoc. 3:9.

Și dacă căutăm bine Cuvântul lui Dumnezeu îl găsim pe Simei care a blestemat pe David, că nu era un om de jos, fiindcă avea cu el o mie de oameni. II Sam. 19:17. Tot așa se poate întâmpla că acei cari ne hulesc pe noi să fie oameni cari au și ei sub ei pe alții (sau îi au cu ei). Să procedăm însă în asemenea împrejurări cu multă înțelepciune și să știm că Domnul are cunoștință de toate câte vin asupra noastră.

„Lăsați-l să blesteme.” Poate să blesteme, poate arunca cu pietre și poate vântura praf, că David merge înainte și nu-i dă atenție.

Dumnezeu să ne ajute ca să avem mulți lucrători cari în ce privește păcatul să nu aibe mai multă vină decât David în moartea lui Saul. Și pe aceștia Domnul să-i întărească spre a putea să rabde totul ce vine asupra lor. Amin. U. C.

Căzut din har.

„Voi, cari voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har.” Gal. 5:5.

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că toți oamenii fără deosebire sunt păcătoși și au lipsă de harul lui Dumnezeu pentru a se putea întoarce la El și a-L cunoaște. Dumnezeu a revărsat harul asupra credincioșilor prin Domnul Isus Hristos. Ioan 1:17. Nimeni nu se poate mântui prin propriile sale fapte bune ci numai prin harul lui Dumnezeu. „Căci prin har ați fost mântuiți prin credință. Și acesta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni,” Efes. 2:8-9. Astfel nimeni nu are faptele atât de bune ca Dumnezeu să-l mântue pentru faptele sale, fiindcă toate „faptele noastre bune, sunt ca o haină mănjită.” Isaia 64:6.

Când însă harul lui Dumnezeu se revărsă asupra noastră, viața noastră devine o viață plăcută lui Dumnezeu. „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii, o fost arătat, și ne învață s'o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie.” Tit. 2:11-12.

Fapte noastre bune, mai înainte de a fi revărsat harul lui Dumnezeu asupra noastră, sunt privite de Domnul, ca și jertfa lui Cain. Numai după ce acest har s'a revărsat peste noi, putem să facem și să lucrăm în așa fel ca Domnul să aibe plăcere de lucrările noastre.

Cel mai grozav lucru care se poate întâmpla unui suflet, este acela, ca el să cadă din har. Pentru aceea este de neapărată trebuință ca noi să cunoaștem cari sunt lucrurile cari ne pot aduce căderea din harul lui Dumnezeu.

În primul rând e bine să știm că acela care ne aduce căderea din har, este păcatul. Păcatul însă lucrează prin poftă. Poftea aceasta ca să devină păcat, are nevoie de un timp în care să zămilească și să crească în corpul persoanei. După ce poftea s'a încuibat în inima persoanei începe a goni harul. În măsura în care crește poftea, în aceeași măsură scade harul. O asemenea persoană nu cade dintr'odată în păcat. Încetul cu încetul însă se poate observa că merge îndărăt și că pălește în viața de creștin. Ebr. 10:38-39. Deci ce-i cauza că noi vedem persoane cari în loc să înainteze în viața lor de creștin, dau îndărăt? Cauza este că ei privesc cu

lăcomie la unele lucruri din lume, ei le-ar dori să le aibe și harul Domnului a devenit pentru ei ceva neîndestulător. O singură dată s'a întâmplat că Pavel s'a simțit mândru în urma descoperirilor strălucite pe cari le avea, și Domnul îl face atent să rămână în harul Lui, zicându-i: „Harul Meu îți este de ajuns.” II Cor. 12:9.

Abaterile dela calea dreaptă a lui Dumnezeu și umblarea pe căi lăturalnice, deosemena ne face ca să cădem din har. Când cineva a căzut din har, a căzut din mila lui Dumnezeu, și acela care a căzut din mila Lui, de singur va gusta „mânia viitoare”.

Prin fapte și umblări rele, ne batem joc de harul lui Dumnezeu. Dumnezeu care așa de mult a iubit lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, ca tot cel ce crede în El să nu moară ci să aibe viață, nu se lasă a fi batjocorit. E destul de trist însă că în timpul când Domnul revărsă milă asupra persoanei ea să disprețuiască mila Lui. „Disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar, cu împietrirea inimii tale care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu.” Rom. 2:4-5. „Au vom mânia pe Domnul? Suntem noi mai tari ca El?”

Despre unii cari au gustat harul lui Dumnezeu și cari totuș au căzut, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune, că era mai bine pentru ei dacă nu ar fi cunoscut calea adevărului. II Petru 2:21. Cei căzuți din harul lui Dumnezeu sunt foarte periculoși pentru sănătatea duhovnicească a celor ce stau în har, și unii ca aceștia trebuiesc imediat deosebiți dintre credincioși, așa după cum în timpul vechi erau despărțiți leproșii. Ap. Pavel zice: „Lu-ați seama bine că nimeni să nu se abată dela harul lui Dumnezeu, pentruca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă turburarea, și mulți să fie întinați de ea,” Ebr. 12:15.

Rog pe bunul Dumnezeu să ne ajute ca să putem rămânea statornici în harul Său și astfel să nu ne vedem niciodată pe noi că suntem ceva, decât să vedem că totul ce suntem, numai prin harul Lui suntem. Aliluia. Amin.

S. D.

Neprihănirea.

„Neprihănirea celui neprihănit, nu-l poate mântui în ziua fărădelegii lui.”
Ez. 33:12.

Intrucât Domnul îmi va lumina mintea mă voi mărgini a scri în articolul meu despre neprihănirea omului așa după cum o înțelegem din textul nostru. Pe un om nu-l poate mântui neprihănirea lui, decât numai atunci când va stărui și trăi în neprihănire în toată viața; până la venirea Domnului. „Ferice de omul care nu ia parte la sfatul celor răi.” Ps. 1:1-3. Ferice de cel ce urmează Domnului din toată inima, sufletul, cugetul și puterea lui. Că acela nu va umbla în întunec ci va avea lumina vieții. Ioan 8:12. Voiești omule să ai viață? Teme-te de Dumnezeu, ascultă Cuvântul Lui și nu-L nesocoti. Domnul la începutul predicării Sale a zis: „S'a împlinit timpul și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie.” Marcu 1:15.

Să ne dăm bine seama scumpii mei frați, că dacă atunci a fost aproape Împărăția lui Dumnezeu, cu cât mai mult este astăzi. Noi acum vedem că mlađița smochinului a început deja a frăgezi și înverzi.

Noi suntem îndemnați să dăm năvală pentru a apuca Împărăția lui Dumnezeu. Mat. 11:12. Aceasta Împărăție noi o putem apuca numai dacă prin orice valuri și ispite, vom sta necliniți, plini de răbdare și iubire. Cel ce face așa, se aseamăna cu omul care și-a zidit casa pe stâncă. Casa lui rămâne pentru că este pe o stâncă tare, pe când casa zidită pe năsip, este luată de șuvoiele apelor și mare îi este prăbușirea ei. Mat. 7:26.

După cum casa care este zidită pe năsip se prăbușește, tot la fel se prăbușește acel suflet care nu e statornic și întemeiat pe Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că un asemenea tot mereu păcătuiește. Iar atunci când este îndemnat sau muștrat, el nu primește nici una nici alta ci începe a urî pe frați. Se retrage dela Cuvântul Domnului și în loc să se căiască de faptele lui rele și să le părăsească, el se duce tot mai adânc în păcat și se cufundă în el pentru că el nu este altceva decât un „rob al păcatului” Ioan 8:34.

După cum pe un om al lui Dumnezeu nu-l desparte nimic de iubirea Lui, tot la fel pe un om păcătos nu-l poate despărți nimic și nimeni de păcat, decât numai Domnul. Cel ce iubește pe Domnul, îl iubește pe El mai mult decât pe orice în lume, și de aceea el nu se poate desface sau despărți de Dom-

nul. Cel ce iubește păcatul la fel nu se poate despărți de el, fiindcă gustă plăcerile lui cele trecătoare. Pe un asemenea nici îndemnul și nici muștrarea, nu-l poate despărți de păcat.

Un vas este curat numai atât timp, cât nu pui în el lucruri necurate, iar dacă pui lucruri necurate în el, nu mai este curat. Tot la fel este cu vasul nostru de lut. El este curat numai atât timp, cât stăm lângă ce este scris și lăsăm ca Domnul să-l umplă cu puterea Duhului Sfânt. Când însă începem a păși în laturi și privim la lume și lucrurile ei, vasul nostru devine necurat.

Trei lucruri sunt cari pot spurca vasul nostru și acele sunt:

1. Satana. El luptă înverșunat și caută pe toate căile și se folosește de orice mijloc, ca să înghită sufletul nostru. I Petru 5:8. El nu poate nici decum să privească la fericirea sufletului nostru, atunci când el a devenit nefericit.

2. Lumea este al doilea lucru care caută să spurce vasul nostru atunci când permitem ca pofta ei să se încuibeză în noi. Ea este plină de scandal și fărădelegi și pentru aceea Cuvântul lui Dumnezeu o condamnă și arată că toți cei ce o iubesc, nu sunt copiii ai lui Dumnezeu, pentru că „lumea zace în cel rău.” I Ioan 5:19. Domnul zice: „Vai de lume, din pricina prilejurilor de păcătuire.” Mat. 18:7.

3. Pofta e al treilea lucru care duce la necurăția vasului nostru. Noi dacă voim să fim copiii ai lui Dumnezeu și să ne păzim starea noastră în sfințenie, trebuie să grijim ca poftele să nu aibe loc în noi, pentru că ele se războiesc cu sufletul. I Petru 2:11. Dumnezeu a lăsat pe poporul lui Israel să ne seveasca drept pildă; și nouă ne zice: „Să nu poftim după lucrurile rele, cum au poftit ei.” I Cor. 10:6.

Având deci scumpii mei frați în vedere toate aceste lucruri, să căutăm a ne păzi starea noastră neîntinată de lucrurile lumii și să facem tot deauna numai plăcerea Domnului, trăind în neprihănire în toate zilele vieții noastre câte le avem pe acest pământ. Numai atunci Domnul ne va binecuvânta și numai atunci vom moșteni Împărăția Lui. La care și rog pe Domnul să ne ajute la toți. Amin.

T. I.

Ocrotit de Dumnezeu.

„Tu mă înconjori pe dinapoi și pe și pe dinainte, și-Ți pui mâna peste mine.“ Psalm. 139:5.

Scumpii mei frați și surori! Este neapărată trebuință că atunci când noi ne numim copii ai lui Dumnezeu, să știm dacă El conduce viața noastră, dacă El ne ocrotește și dacă El se luptă pentru noi. Un lucru dureros și care aduce multă pagubă în rândurile copiilor lui Dumnezeu e acela, că ei nu-L cunosc așa după cum ar trebui să-L cunoască, nu știu toate binefacerile Lui și nu simțesc mâna Lui conducându-le viața în toate clipele și în toate momentele și împrejurările. Ah, când ei ar simți toți aceasta și când ei ar fi cu toți predați Domnului pe deplin, atunci multe rele și neajunsuri ar fi înlăturate.

Dumnezeu ocrotește pe copilul său din trei părți: dinapoi, dinainte și din sus. Noi vom căuta prin mila Domnului și vom cerceta starea și felul în care suntem noi ocrotiți de El.

1. „Dinapoi.“ După ce am părăsit lumea și căutăm a trăi pentru Isus și după ce am scăpat din lațul (cursa) diavolului, el își dă toată silința ca să ne readucă la starea noastră de mai înainte. El ne urmărește pas cu pas și caută ca prin puterea sa (prigoniri, necazuri, batjocuri, amenințări, etc.) să ne întoarcă din drum. Intocmai după cum Faraon regele Egiptului a urmărit pe Israeliteni ca să-i readucă iarăși înapoi în Egipt, așa ne urmărește pe noi diavolul ca să ne readucă iarăși înapoi în păcat. Și atunci noi trebuie să simțim mâna Domnului și prezența Lui înapoia noastră. Când noi suntem înconjurați de Domnul dinapoi, diavolul nu ne poate ataca pe la spate. El trebuie să plece rușinat dela noi.

2. „Dinainte.“ Dinaintea noastră diavolul deschide și desfășoară gloria lumii, pe care noi am părăsit-o. El ne face făgăduinți și vrea să se tocmească cu noi. Ne dă bogăție, ne dă ranguri, etc. numai să le iubim. El ne arată că nu suntem decât

numai niște „naivi“ atunci când părăsim onoarea și plăcerile lumii, pentru ca în schimb să luăm crucea lui Isus. Și pentru că ochiul nostru să nu poftască nimic din ale lui, noi avem mare lipsă ca să fim înconjurați de Domnul și pe dinainte. Să putem avea ochii și privirea curate. Când suntem înconjurați de Dumnezeu pe dinainte, El va despărți toate poftele satanice din drumul nost așa cum a despărțit apa mării roșii. Și după cum a trecut pe poporul lui Israel cu picioarele neudate prin mijlocul ei, așa ne va trece și pe noi prin mijlocul acestei lumi, fără ca să se prindă nici o poftă de noi. Aliluia.

3. „Și-Ți pui mâna peste mine.“ Ap. Pavel arată că noi luptăm „împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești“. Efes. 6:12. Iată de ce avem noi lipsă ca și în aceasta parte să fim ocrotiți de Domnul. Vai de acela suflet asupra cărui nu-i mâna Domnului! Acela este numai decât săgetat de „duhurile răutății“. Câți sunt acela în inima și mintea cărora să sule înălțare, mândrie, etc. Ei nu stau umiliți la picioarele Domnului pentru că au disprețuit harul lui Dumnezeu prin purtările lor, și astfel mâna lui Dumnezeu care i-a ocrotit s'a retras de deasupra lor; și acum ei au fost săgetați de „duhurile răutății“ cari sunt în locurile cerești.“

Iată de ce scumpe frate și soră tu ai așa mare nevoie ca să fii ocrotit de Dumnezeu din toate părțile. Nici satana căutându-te să nu se poată apropia de tine, nici spre poftele lumii să nu te întinzi și să nu le dorești în inima ta, și nici duhurile răutății din locurile cerești să nu te poată săgeta.

Ferice de tine dacă-ți faci călătoria ocrotit de Dumnezeu în felul arătat de Psalmist. Tu vei fi învingător și triumfător în toate dacă ești ocrotit de El. Psalm. 121. Isaia 51:16.

Botezuri cu Duh Sfânt.

Domnul Isus a botezat cu Duh Sfânt în următoarele locuri: București 2 suf. Remetea (Jud. Mureș) 3. Oarja (Jud. Argeș) 3. Rupea (Jud. Târ.-mare) 1. Frații din Statele Unite ne avizează că Domnul a botezat cu Duh Sf. și în Cleveland 2 suf. Aliluia Domnului Isus! Amin.

A V I Z.

Se aduce la cunoștință tuturor fraților și abonaților că, cu începere dela 15 Octomvrie, redacția și administrația revistei „Cuvântul Adevărului“ s'a mutat din str. Cloșca în str. Vlaicu Nr. 1023.

Rugăm pe iubiiții noștri abonați să-și facă socoteala cu abonamentele pe cari le vor abona pentru viitor. Iar cei ce sunt în restanță cu plata abonamentelor, să nu întârzie a și-le achita.